

BIBELSK

TRO

6

/2016

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

25. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Herrens herlighet
- En frelser er oss født i Betlehem
- Livets to utganger

PÅ BIBELENS STIFTELSE GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland.

Rådet:

Pensjonert lastebilsjåfør Tor Landro, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Andre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 264,
4367 Nærbø

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 264, 4367 Nærbo
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro: 2509350
Dansk bankkonto:
9570 2509350
Svensk postgiro: 106 4551-3
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 51 68 90 31

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Rune Hegle

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Herrens herlighet

Leder. Av Eivind Gjerde 4

Guds velsignelse

Andakt. Av Hans Erik Nissen 5

Den deiligste sang som har lydt på vår jord

Sang. Av Gunnar Holth 6

"No koma Guds englar"

Bibelforum. Av Nils Dybdal-Holthe 7

Eg vil peike på han

Dikt. Av Henrik O. Stokkenes 8

Navnet over alle navn er Jesus

Trossannhet. Av Erik Høiby 9

En frelser er oss født i Betlehem

Bibelsk sjelesorg. Av Gunnar Nilsson 11

Gi akt på Guds under

Bokklipp. Av Hans Edvard Wisløff 14

Jeg er hos Gud i nåde

Sang. Av Hans Nielsen Hauge 14

Han er ikke kommet for gjeess, ender eller kyr

Bokklipp. Av Martin Luther 15

Julens tegn

Bokklipp. Av Carl Fredrik Wisløff 15

Den store glede for alt folket!

Guds ord og løfter. Av Immanuel Fuglsang 17

Livets to utganger

Fra troens slagmark. Av Olav Hermod Kydland 19

Jul i eit sekularisert samfunn

Bladklipp. Av Johannes Kleppa 20

Julens budskap, har det noe å si?

Nettklipp. Av Kjell Skartveit 21

Den kristne forkynnelse

Bokklipp. Av Niels Ove Vigilius 24

Lignelsene åpenbarer Guds hemmeligheter...

Bokklipp. Av Øivind Andersen 26

*"Men skjønnest er det dog å se Guds Lam så underbart,
med merkene fra korsets tre av seierens glans forklart.
Og dette lys er mer enn sol; det er Guds gylne nådestol.
Og støvets drakt som her meg bandt, blir klar som diamant."*

(Karl Martiniussen. Nr 874 vers 3 i Sangboken)

Herrens herlighet

AV EIVIND GJERDE

Jesus, vår Frelser, ble født jule natt. Velsignede jule natt. Da kom Guds Sønn til oss ned! Jule natten rommer de største paradokser. Han som var Gud lik fra evighet ble født som et menneske i de aller enkleste kår. Han som himlenes himler hadde rommet i evigheten bak oss, ble født av en kvinne fra Adams falne ætt. For et paradoks! Hvem kan forstå det. Vi bare undrer oss og takker. Du forunderlige Gud!

Det var mye enkelt og bent fram stusselig da Guds evige kongesønn kom inn i vår verden. Hans mor var en ung, fattig og alminnelig kvinne, men som på grunn av lydighet mot det mektige kallet hun fikk, skal prises salig av alle kommende slekter (Luk 1,48). Marias forlovede var også en ung, fattig og alminnelige mann. Han fikk det menneskelige ansvaret for Maria, og det barnet hun skulle bære fram.

Da tiden for fødselen var inne, var det ikke engang et rom i et hus hvor hun kunne føde sin sønn. Hun måtte nøye seg med en stall, eller en hule som gav plass for husdyr og redskaper.

Det var ingen jordmor eller erfaren kvinne som hjalp henne under fødselen. Josef var den eneste som var til stedet.

Det var heller ingen stor festkomite som var nedsatt for å forberede Guds Sønn komme i kjød. Det var ingen feiring av denne kosmiske og uendelig viktige hendelsen som skulle komme til å forandre verdenshistorien, frelses-historien og det enkelte menneskets historie. Det var ingenting!

Budskapet om det fantastiske som hadde skjedd, ble først forkynt for noen gjeterne. Disse mennene tilhørte dem som stod aller nederst på den sosiale rangstigen i Israel. Slik gjorde Gud det. Ordet i 1 Kor 1,28-29 roper mot oss: *”Det som er lavt i verden, og det som er foraktet, det utvalgte Gud seg, det som ingenting er, for å gjøre det til intet som er noe – for at intet kjød skal rose seg for Gud.”*

Fra et jordisk og menneskelig perspektiv virket det så fattigslig, så enkelt, så lite påaktet og så smått.

Men i himmelen var det fest, jubel, fryd og herlighet. Og den himmelske gleden skulle straks spre seg til jorden. Tre vers fra juleevangeliet i Luk 2,1-14 viser storheten, gleden og herligheten i det som skjedde jule natt. Hør bare:

”Og se, en Herrens engels stod hos dem, og Herrens herlighet lyste om dem, og de ble meget forferdet. Men engelen sa til dem: Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket. I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids stad”.

Herrens herlighet lyste omkring gjeterne. I Joh 1 sier at Gud er lys og at det ikke er noe mørke i ham (v. 5), og i 1 Tim 6 sies det at Gud alene har udødelighet og bor i et lys dit ingen kan komme (v.16). Dette intense lyset som stråler ut fra den Allmektige Far, er hans herlighet. Hva er Guds herlighet? Det er summen av alle Guds egenskaper. Gud er absolutt hellig og kjærlig av vesen, evig, allmektig og allvitende. Han er Gud av Gud og lys av lys.

Dette guddommelige lyset lyste opp jule natten over markene rundt Betlehem.

Gjeterne ble slått med redsel i møte med Guds herlighet. Slik er det med alle som møter den tre ganger hellige Gud. Et menneske ser hvor lite, urent og syndig det er i møte med den rene og fullkomne.

Men hva med barnet i krybben? Hadde han noen herlighet? Han hadde akkurat den samme herlighet som hans Far i himmelen, men den var skjult til stedet. Det var skjult i det lave, det enkle og det menneskelige. Men da gjeterne kom til stallen og så inn i ansiktet til barnet i krybben så de samtidig inn i Guds ansikt.

Mange år senere står tre menn sammen med Jesus Kristus på det høye fjellet. Peter, Jakob og Johannes fikk se den herligheten som Jesus hadde, men som han skjulte under sin jordevandring: *"Og han ble forklart for deres øyne, og hans åsyn skinte som solen, og hans klær ble hvite som lyset"*. Denne mektige åpenbarelsen av Jesu herlighet refererer apostelen Peter til i sitt andre brev: *"For ikke var det kløktig uttenkte eventyr vi fulgte da vi kunngjorde dere vår Herre Jesu Kristi makt og gjenkomst, men vi hadde vært øyenvitner til hans storhet!"* (1,16). Se hvor stor vår Frelser er!

Mer kunne ha vært sagt om Jesu herlighet og om ham som er herlighetens Herre. Johannes summerer det hele opp når han skriver: *"Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet – en herlighet som den en enbåren sønn har fra sin far – full av nåde og sannhet."*

Jesus er full av nåde og sannhet. Denne ene personen som er både sann Gud og sant menneske, har nåde og tilgivelse for all slags synd og alle slags syndere. Det finnes ikke ett håpløst tilfelle. Dersom det var slik, så var Gud ikke lenger Gud. Det er en mektig trøst for meg arme synder.

Jesus Kristus kom for å frelse sitt folk fra deres synder. Derfor lød det julenatt: *"I dag*

er det født dere en Frelser, som er Messias, Herren – i Davids stad."

Høyr kor englar syng frå sky:
Krist er fødd i Davids by,
kjem med frelse til oss ned,
gir oss med Gud Fader fred.
Glade alle folk stig fram
for å hylle det Guds Lam.
Kom, ver med i dette kor
som nå tonar over jord.
Syng med englar høgt i sky:
Krist er fødd i Davids by!

Høgste himlar hylla han;
Lys av lys han nemnast kan,
Midt i tidi kom til jord,
Føddest av ei fattig mor,
Kledd i kjøt me Gud no ser;
Jesus Krist, velsigna ver,
At du denne drakta vel,
Jesus vår Immanuel.
Høyr, Guds englar kved i kor:
Ære vere Kongen stor!

(Charles Wesley 1739)

God jul! □

Guds velsignelse

AV HANS ERIK NISSEN

"Jeg slipper deg ikke før du velsigner meg".
(1 Mos 32,26)

Hvor godt det er når vi har nådd så langt! Gud kan arbeide med mennesker i årtier før det skjer.

Først må Herren kaste sannhetens lys over alle mine gjerninger. Så lenge jeg ser dem i mitt eget og andres lys, er det ikke så ille. Men i Guds lys blir alt annerledes. Selv det beste er ikke godt nok. Da det gikk opp for meg at jeg ikke kunne frelse meg selv, fikk jeg bruk for en frelser.

Da begynte noe å skje som var enda verre. Jeg trodde at veien til velsignelse lå i forlengelsen av en dyp, sann og ekte kristendom. Så begynte arbeidet med å bli en slik kristen som Guds ord hadde sagt jeg skulle være. Først var kampen vanskelig, så ble den fortvilet. Til slutt ble den umulig.

Da innså jeg at jeg ikke kunne bli velsignet gjennom noe jeg skulle være og å bli. Heller ikke om det skulle skje ved Guds hjelp.

Jeg gikk konkurs på min kristendom.

Men da kom Jesus! Det er underlig, men Jesus kommer når alle veier er lukket. Da stiller han seg foran meg, og så slipper troen ham ikke! Uten ham er jeg jo fortapt. Som et nødkrik lyder det: *”Jeg slipper deg ikke uten at du velsigner meg”*. Men det er mer enn et nødkrik. Det er også et troens rop ansikt til ansikt med ham, og bare han kan frelse.

Glem nå ikke det. Det er bare en eneste vei til velsignelse, og den heter Jesus. Hos ham er det

til gjengjeld overflod av velsignelse. Ja, hele den himmelske verdens åndelige velsignelse kommer deg i møte når du har gått konkurs med alt ditt eget.

Og Jesus holder ikke rikdommen sin for seg selv. Han overøser deg, som er svak og hjelpeløs, med den så ditt beger flyter over.

Det betyr ikke at tingene begynner å lykkes for deg, men det innebærer at din tro finner hvile og tilfredsstillelse i at alt lykkes for Jesus. Han deler alt det som er fullbrakt med deg. □

Den deiligste sang som har lydt på vår jord

AV GUNNAR HOLT

En gammel julesang

Året er 1869. Da kom det en ung lærer til Nordhagen skole, Våler i Solør.

Navnet var Lars Raknerud (1849-1919). Han var født på Nes på Hedemarken.

Han hadde poetiske anlegg og skrev flere sanger og viser til forskjellige anledninger.

Senere ble han avismann og en fremragende skribent.

Under sitt opphold i Våler/Braskereidfoss skrev han blant annet en julesang som hadde overskriften Sang ved juletreet.

Det er Reidar Sørli som gir oss noe av dette stoffet i ”Når lysene tennes 34”.

I tillegg har dirigent og organist Arne Moseng gitt viktige opplysninger.

Julesangen siteres nedenfor, med noen få justeringer.

Den kan synges til tonen ”Ei krybbe i Betlehems stall var den stad.” (Away in a Manger) □

Guds fred over jorden! – Slik lød det engang.
Hin julenatt var det, da englene sang
For Jesus, vår Frelser. – I stallen han lå,
Hans vugge var krybben, belagt med litt strå.

Guds fred over jorden! – Livsalige ord!
Den deiligste sang som har lydt på vår jord.
Ja, ennå den lyder. – Kom store og små,
Og la oss i ånden til Betlehem gå!

Se stjernen i Østen! Den lyser oss frem,
Så veien vi finner til Guds barnets hjem.
Vi blander vår stemme i englenes kor.
Takk, Fader i himlen. Din nåde er stor!

Mens lysene brenner i treet så grønt,
Og lovsangen lyder fulltonende, skjønt,
Da minnes vi julen som aldri ble endt,
Om lyset ble slukket, det evig er tent.

Så stråler ditt lys i fra himmelen ned!
Fyll hjertet med lykke og salighets fred!
All kjærlighets kilde og gledenes vell,
Deg takker vi også for gleden i kveld!

”No koma Guds englar”

AV NILS DYBDAL-HOLTHE

Det var Elias Blix som kom med denne songen i 1875. Og det er inga lettvindt vise han diktar med englar som pynt og stemning. Han pløyer djupt og grundig og finn fram grunntonen i vår kristne tru. Kvart vers sluttar med ein lovsongstone, ikkje til englane, men til han som englane song om: ”Vår fredsfyrste høgt vera lova!”

Og då spør me: Kva er eigentleg jul? For somme er det eit unødige spørsmål. Sjølv sagt veit folk kva jul er! Men er det så sikkert? For også her må Guds bok avgjera saka. Det er jo frå den at jula kjem. Utan vår Bibel hadde me ikkje visst noko som helst om jul og alt som høyrer med der. Heller ikkje om Guds englar for den saks skuld.

Kvifor?

I vers 3 i songen som overskrifta er henta frå, viser Blix klårt kva bakgrunnen for jula er: ”I djupaste mørker”. Og i v. 4: ”Der ute er jordi så isande kald”. Og alt i v. 2 har han sagt kva det tyder i åndeleg meining: ”For menneskeborna er fødde i synd.” Der kom det. Grunnen til mørke og det isande kalde er synda. Det er det som mange ikkje har lært og akseptert. For i dag er forkynninga og læra om syndefallet borte for den nye slekta. Mange reknar til og med at ordet synd er for gamaldags, det fungerer ikkje i vår tid!

Men me kan aldri renna ifrå vår fortid. Me ber genar med oss frå fedrane. Og nokre av dei er slik at me korkje vil eller kan gjera Guds vilje. Menneska er slik at me vil gå vår eigen veg, gjera det me synest er rett og godt. Eit slagord i tida er: Eg gjer det som er rett for meg. Alle må få avgjera sjølv kva som er sanning for dei, og leva etter det.

Høyr: Det er då det blir mørkt og kaldt som is mellom oss. For der er ingen heilag kjærleik. Då blir livet komplett vonlaust.

Englesongen

Og nå lyt me attende til englane. Kva var det dei song om? Hadde dei ein bodskap til dette

folket som er så utafor all von? Jau, englane song for lenge sidan: ”*I dag er det fødd dykk ein frelsar!*” Det var ei stor glede, sa dei, og den er for alt folket. Slik skriv Lukas i kap. 2.

Kva er den store gleda? Då er me attende i Blix si salme. I v. 2 skriv han: ”Til frelsa den fyrste er kåra og krynd og komen til løysing og lukka.” Den store nauda i verda er synda, og den store vona er frelsa. Jesus var Frelsaren, og hans store tanke var: Alt folket treng frelse. Difor kom han for alle.

Dei første som høyrde denne bodskapen var vanlege folk, gjetarar ute på marka ein kveld. Prestane i Jerusalem eller romerske leiarar fekk ikkje høyra noko. Berre nokre hyrdingar som sat med sauene eit stykke frå folket og byen. Og slik har det vore i alle år: Det er dei små som høyrer og ser bodskapen. Sjølv om alle treng det, er det berre somme som har ope sinn for Jesu kome.

Kva tyder dette englane song om, for oss og for alle tider?

Frelse

Av di synda hadde nådd alle land og alle sjeler, trong alle å bli frelste. Ikkje frå romersk herredøme som nokre meinte. Men frå synda sitt uhyrlege tyranni. Den vil føra folket i evig ulukke om dei ikkje blir frelste i levetida. Fortaping kallar Bibelen det.

Men frelsesverket er stort og på somme måtar komplisert. Folk er nå opptekne av at alt er enkelt. Det er berre å trykka på ein knapp, så får dei alt. Dei vil ha frelsesautomatar der ingen ting kostar noko, og dei kan få det når dei vil.

Det er ikkje slik i Guds rike. Frå syndefallet i Eden (1 Mos 3) og til ordet ”*Fullbrakt*” på krossen gjekk det fleire tusen år. Mange førebilete hende og profetiær kom for å førebu folket på dette. Sjølv frelsa hadde fleire trinn.

Her stansar me berre ved noko av det. Ettersom alt folket hadde synda og dermed ført

over seg sjølv stor skuld hjå Gud, måtte den sonast og verta betalt. All synd er brot på Guds vilje og tanke. Og dermed skapte det avstand frå Gud til menneska. Når synd er det motsette av Gud sitt vesen, vert også Gud vreid på verda.

Fred

Ein del av englesongen var fred på jorda. Og Frelsaren vert kalla Fredsfyrste. Det har folk skjøna på fleire måtar. Til og med på Jesu tid meinte nokre at freden var fridom frå romarveldet, ein politisk fridom så å seia. I vår tid har somme sysla med ein likande tanke: fridom frå slaveri og undertrykking av ulik slag.

Her må me tenkja på noko anna: Når det her gjeld alt folket, må freden vera noko alle treng. Og det må vera noko religiøst ettersom frelsa er det. Ut frå bibelsk tanke er det då klårt: Alle menneske er ved syndefallet komne bort frå Gud. Me er syndarar og Gud hatar synda. Det er ufred mellom oss og Gud. Då Frelsaren kom, skulle han både skapa fred mellom oss og Gud og ved dette gi oss fred i sjel og sinn. Det heng nøye saman.

”Alt folket”

Englane song og slik: Gleda er for alt folket-

Ingen har særrettar og ingen er sett utafør dette evangelium. Det har ikkje alltid vore klårt for folket og for rette leiarar i Guds rike. Mange konsentrerar seg mest om seg sjølv. Nå ropar engelen ikkje berre til hyrdingane. Ropet lyder ut til heile verda: Det er for alle!

Men nå må alle desse få høyra det. Gud treng faktisk føter som vil gå og røyster som vil tala om dette. Det er ikkje nok med skule og helsestell. Guds ord om synd og nåde må talast like klårt i dag som nokon gong før. Ja, faktisk klårare. For no er det lite kunnskap i den nye slekta som veks opp. Det er heller ikkje nok med kunnskap. Men den kan vera ei god jord der frelsesordet får gro. Og denne kunnskapen om frelsa frå Gud må gro i hjarte og sinn, ikkje berre i hovudet.

I englesongen ser me altså fruktene av frelsa slik: Den tala om frelse frå synd, om fred med Gud og ein universell bodskap. Dette må ut til alle!

Blix har også eit ord om dette i vers 7:

Lat gjetordet ganga frå grend og til grend,
Så vida som tunga kan mæla,
Om Sonen som er oss frå himmelen sendt
All verdi til siger og sæla!
Syng ut i kvar bygd: Guds fred ifrå høgd!
Vår Fredsfyrste høgt vere lova. □

Eg vil peike på han

Av Henrik O. Stokkenes

Eg vil peike på han som føddest i stallen
den sæle kvelden med englesong!
Eg vil takke min Gud i himmelens salar
for dette som hende på jorda ein gong.

Eg vil peike på han som stod imot freisting,
då djevelen prøvde å ringe han inn.
I hjarta mitt kjenner eg jubel og glede
fordi han gjekk den veg som var min!

Eg vil peike på han som hang der på krossen
og gav sitt liv for deg og for meg,

den dagen då skuldbrevet mitt vart sletta,
og åpna vart den himmelske veg!

Eg vil peike på han som stod opp frå grava
ein søndagsmorgon før sola rann,
då alle daudens band vart sprengde
og han det evige livet vann!

Det bryt ein jubel fram frå mi bringe,
for alt det min Gud og min Frelsar har gjort!
Så har eg eit æveleg liv i vente,
der attanfor himmelens port!

Navnet over alle navn er Jesus

AV ERIK HØIBY

“Da åtte dager var gått, og han skulle omskjæres, fikk han navnet Jesus, som han var kalt av engelen, før han ble unnfanget i mors liv.”

Vårt andaktsord på årets siste dag er i sitt innhold konsentrert om navnet Jesus. To ting skal vi innledningsvis legge merke til ved teksten. For det første at det er Gud ved sin engel som gir Jesus navn. I følge vår bibel velges ikke et navn tilfeldig. Tvert i mot er det en tett sammenheng mellom navnet og det en person er, og det han står for. Navnet gir altså uttrykk for det som kjennetegner vedkommende. Med andre ord ligger det en programmerklæring i navnet. For det annet forteller vår bibel at “Navnet Jesus” kommer av det hebraiske ordet “Jesjua”, som egentlig betyr: “Herren frelser”. I Jesu navn er altså Guds eget navn gjemt. Han bærer Guds navn ut blant mennesker. På denne måten blir altså andaktsordet vårt som et banner over det nye år: Gud frelser oss ved Sønnen, Jesus, og i hans navn kan det nye året bli et virkelig nyttår for oss.

Hva forkynner så Bibelen for oss om Jesu navn? La meg først si det slik: Dette navn er intet tryllemiddel, men det rommer fullt ut en realisering av Guds frelsesvilje. I Jesu navn ligger det en klar betingelse. Jesus Kristus er den eneste person som kan åpne himmelen for en synder. Når så det stolte menneske ikke vil bøye seg for

denne sannhet, stanger man hodet mot veggen. Men den som søker frelse med ærlig vilje etter Guds Ord, finner døren åpen inn til Gud i Jesu navn.

Videre ligger det i Jesu navn en evigvarende rikdom. Det vil si at vi tildeles uforskyldt syndenes forlatelse i Jesu navn. Med det vil Bibelen ha sagt oss at Gud er ansvarlig for syndsforlatelsen. Det betyr at ordet om syndenes forlatelse, som vi skal bære ut til alle folk og be dem å ta i mot det i tro, det står Jesus inne for. Når så du og jeg tar i mot ordet om syndenes forlatelse, da står Jesus ansvarlig for Gud for dette. Syndsforlatelsen er derfor ikke basert på det du er, det du synes om deg selv, og det du kjenner og mener. Nei, den er ene og alene grunnlagt på Jesus. Han har ved seg selv gjort soning for våre synder og står inn for det med sitt navn og sin person i evigheters evighet.

I Jesu navn skal vi også få be til Gud som vår Far, da Gud ikke vurderer oss etter våre ord, men vårt hjertes tillit til ham. I Jesu navn skal vi få møte det nye året. Ingen vet hva det vil bære med seg til oss. Men det vet vi at så lenge vi lever i samfunnet med Jesus, kan vi stige fram for Gud, og ingen kan skille oss fra Guds kjærlighet i Jesus Kristus, vår Herre. Derfor kan vi ønske hverandre et godt nyttår i Jesu dyrebare navn. □

Bibelsamling på Audnastrand leirsted

12.-16. juli 2017 blir det bibelsamling på Audnastrand

Talere: Øyvind Samnøy og Oddvar Dahl

Program og flere opplysninger i nr 3/2017 av Bibelsk Tro.

Info/påmelding: Dagfinn Natland, tlf 52 79 98 07 / 95 12 93 20, e-mail: dnatland@frisurf.no eller til Olav Hermod Kydland, tlf 91 86 02 75, e-mail: olav.kydland@lyse.net

Tur til Israel

Bli med til Bibelens land, Se Herrens land og dra rundt i jesu fotspor

23.-30. april 2017

Reiseleder: Steinar Handeland
Bibelsk Tro, Skjæveland Misjonshus

Mange går med et ønske om å komme til Israel og se de stedene hvor Jesus vandret. Vi besøker steder i Galilea, som: Nasaret, Tiberias, Kapernaum, samt en båttur på Gennesaretsjøen og i Jerusalem, bl.a. Getsemane, Klagemuren og Gordons Golgata med den tomme grav.

Litt om reiseruta for turen. Info, brosjyre og påmelding, se nederst.

Dag 1. Søndag 23. april: NORGE – ISRAEL

Vi reiser med KLM via Amsterdam til Tel Aviv.

Dag 2. Mandag 24. april: Tel Aviv

Frokost, informasjon om turen, en interessant dag i Tel Aviv. Middag og kveldsmøte på hotellet.

Dag 3. Tirsdag 25. april: TEL AVIV – CAESAREA – HAIFA – KARMEL – TIBERIAS

Nordover på kystsletten, gjennom Sharons dal, og til Caesarea ved havet, (Apgj. 9.30, Apgj. 10.24-48). I Haifa, Beit Skandinavia, Karmelfellet til Muhraqa, stedet der Elia kjempet med Baals profeter. Middag og kveldsmøte på hotellet i Tiberias. Tema " Landløftene".

Dag 4. Onsdag 26. april: TIBERIAS – KAPERNAUM – BANJAS – GOLAN

Båttur på Gennesaretsjøen, videre til "Jesu by" Kapernaum (Mat. 4.13, 13.54, 17.24, Luk.7, Mark. 1.2, Joh. 4. 46-54). Vi fortsetter til Korasin og Betsaida og helt nord på Golan med fin utsikt på Har Bental. Middag og kveldsmøte med tema "Jesu profetier".

Dag 5. Torsdag 27. april: NASARET – BEIT SHEAN – SAMARIA – JERUSALEM

Nasaret (Luk. 1.26, 4.16-29, Mat. 2.23) via Kana i Galilea (Joh. 2.1-11) og videre sørover til Bet Shean og Samaria med Shilo hvor Tabernaklet stod og byen Ariel. Så til "Byen av Gull, Israels evige hovedstad"; Jerusalem. Middag og kveldsmøte med tema „Israel og endetiden“.

Dag 6. Fredag 28. april: QUMERAN – MASADA – ARAD

Yad Vashem, Holokostmuseet, sørover til Qumran, hvor "Dødehavsrullene" ble funnet. Bading i Dødehavet, banen opp til Masada. Middag og kveldsmøte med tema "se, jeg kommer snart".

Dag 7. Lørdag 29. april: JERUSALEM – OLJEBERGET – GAMLEBYEN

Oljeberget, og ser på utsikten over byen. Getsemane, videre til Klagemuren, eller gråtemuren, "steinene som taler". Gordons Golgata, nattverd i hagen med den tomme grav. Middag og kveldsmøte med vitnesbyrd og oppsummering.

Dag 8. Søndag 30. april: HJEMREISEDAG

Info, brosjyre og påmelding til: Reiseleder Steinar Handeland, Hovsheradveien 484, 4462 Hovsherad. Tlf. 92414121. Mail: kjell.steinar.handeland@gmail.com

BIBELSK TRO, v/Olav H. Kydland, Torvstakkv. 15, 4345 Bryne. Tlf. 91860275

GLÅTUR, v/Rolf Solås, P. Rosenkrantzgt. 19, 4616 KRISTIANSAND. Mail: post@glatur.no
Grunnpris per person kr. 13.850,- som inkluderer: flyreisen t/r, hotell basert på dobbeltrom i 7 netter inkl. frokost og middag, guide, buss, inngangsbilletter og flyavgifter. Barn 2-12 år som deler rom med foreldre eller to voksne får en rabatt på kr. 3.000,-

En frelser er oss født i Betlehem

AV GUNNAR NILSSON

"Jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket. I dag er det født dere en frelser."

Vi får bud fra himmelen i dag. Jeg sier i dag selv om det snart er to tusen år siden det lød første gang. For det er fremdeles himmelens budskap til oss. Det er ord som tindrer som stjerner på en svart nattehimmel. Det taler om fred for menneskehjertene, det taler om redning, om frelse, om Guds velbehag - hans redningsplan for menneskene. Men det er en hemmelighet, et mysterium. Er det det? Har vi ikke hørt det? Det er vel noe alle vet? Jo, men det er et mysterium likevel. Det er uforståelig. Så ble Messias født. Gud og mann i samme person.

Julenatten er underets natt mer enn noen annen natt. Det som vi aldri kan begripe eller forstå, er når Ordet blir kjød, når Gud blir menneske, når han som er udødelig, fra evighet, kler seg i kjød og blod og blir dødelig. Når han som er alle tings opphav, blir en del av skapningen, når han som er den Hellige kler seg i syndig kjøds lignelse. Hvem kan få grepet på dette, hvem kan forstå det? Her står vi overfor ting som er så motsetningsfylt at de nesten skulle utelukke hverandre. Evig, uforgjengelig, udødelig og dødelig i en og samme person. Skaper og skapning i en og samme person. Hvem kan forstå det? Og fordi det ikke kan forstås intellektuelt, så står vi overfor et mysterium som vantroen alltid har støtt seg på. Ja, man har jo forsøkt å forklare det mange ganger gjennom tidene, men det har ofte ledet til avsporinger. Her kan vi bare gjøre det eneste som passer seg overfor Gud, det som hyrdene gjorde, nemlig å falle på kne og tilbe ham som er Guds Under. Det er så mye i Bibelen som vi ikke kan fatte, men vi kan tro det. Så kommer budskapet til oss, et budskap om en stor glede. Men for de fleste er det ingen stor glede. Hvorfor?

Bakgrunnen er så svart. Men de fleste ser det ikke. De ser ikke sin nød. De ser ikke sitt behov for en Frelser. Derfor må man begynne et annet

sted. Begynne med vår ondskap, vår hjelpe-løshet, vår nød. Vi skal stå til regnskap for vår Skaper, han som har gitt oss sine ti bud. Og han ikke bare krever at vi skal holde dem i det ytre, men av hele vårt hjerte. Han ser også begjær som synd. Den som bare har sett med begjær på en kvinne, har allerede begått ekteskapsbrudd. For å komme til himmelen kreves intet mindre enn fullkommenhet. For intet urent skal komme inn i himmelen. Så hellig og streng er Gud.

Han sier selv om oss etter syndefallet. *"Herren så at menneskenes ondskap var stor på jorden, og at alle tanker og hensikter i deres hjerter var onde hele dagen lang."* (1 Mos 6,5). Du er tvers igjennom ond! Alle tanker og hensikter er stadig tvers igjennom onde!

Dette er et tungt fordøyelig budskap for mange mennesker. Men det er Guds budskap til oss. Men hvorfor tror så mange mennesker at de er gode innerst inne? Og hvorfor protesterer mennesker så iltert når man sier at de er onde innerst inne? Jo, fordi det ikke stemmer med deres erfaringer. Innerst inne er jeg god i alle fall, det kjenner jeg, kjenner ikke du også at du er det? Det er egenrettferdigheten. en trang som krever ytre dyd, godhet. Som har samvittigheten i sin tjenste, som berømmer oss når vi i det ytre gjør noe godt.

Vi synes vi er gode innerst inne når vi gir gode gaver og gjør gode gjerninger. Men det har ikke noe med det å gjøre, sier Jesus *"Når da dere, som er onde, vet å gi deres barn gode gaver"* (Mat 7,11). Det at man menneskelig sett kan gi gode gaver, viser ikke at man er god i Guds øyne. Her er det store problemet. Vi har så tungt for å forstå at det kalles egenrettferdighet når man med Guds hjelp vil forbedre seg. Hvorfor er da egenrettferdigheten en så alvorlig synd? Jo, for om jeg lykkes med den forbedringen så blir jeg min egen frelser! Man er selv byggmester. Gud skal bare framskaffe materialet. Men alt går ut på

å redde min egen ære. Slik er egenrettfærdigheten det svarteste begjær du har, men det fremtrer i hvite klær. Det er djevelen forkledd som en lysets engel. Hvorfor er den da så svart? Jo, for når du gjør noe godt, gjør gode gjerninger gjennom egenrettfærdigheten, så blir du litt rettfærdig i deg selv, og du blir ikke helt avhengig av Guds nåde, da er du fortapt!

Da blir du i det minste delvis din egen frelser! Så du kan gjøre som farisæeren i tempelet, takke Gud for at du med hans hjelp lyktes med det ene eller det andre, og så gå hjem - fortapt. Den egenrettfærdige har ingen stor glede i hjertet av Jesu fødsel. Men det har heller ikke den likegyldige eller vår tids ateister. *"Dåren sier i sitt hjerte: Det er ingen Gud!"* (Sal 14,1). De er de største dårene på denne jord, for hele skapningen vitner om en skaper!

Tenk i stedet på den som driver med en kantret båt, som klamrer seg til det opp-nedvendte skroget. Snart gjør kulden at fingrene ikke lenger kan holde fast, men så kommer det en redningsbåt. Kan du forstå gleden! Nå kommer redningen! *"Det folk som vandrer i mørket, skal se et stort lys."* (Jes 9,2). Men få i Betlehem så for to tusen år siden at de vandret i mørket. Ser du ditt mørke?

Så stod det heller ikke noen og hilste Jesus velkommen i Betlehem. Man kan undres på om noen i byen gledet seg over hans ankomst. Ingen ting var forberedt. Men for hans skyld kom det enda flere gjester til Betlehem.

Først kom det gjester fra den himmelske verden. En engel kom først, og så en stor himmelsk hær. Men alle har jo sitt. Alle er opptatte, så det var ikke mange som var oppmerksomme på dem. Siden kom en skare av hyrder. Hyrder - hvem regnet med dem? De kan man jo visselig se, men de er det man minst regner med, de som sto nederst på samfunnets stige. De har forlatt sine saueflokker. Det er merkelig. Nå vil de se et nyfødt barn i en stall, og de priser Gud og taler om hva han har gjort. De er jo litt rare, men det er kanskje ikke mer enn man kan vente seg av slike. Senere kom det andre langveisfarende, de vise menn fra østens land. De kom med

rikdommer. De talte om en stjerne de hadde sett, men det hadde jo ikke de andre sett. Dessuten var de utlendinger, men rikdommene kunne jo hvem som helst ha hatt glede av. De hadde med seg det beste de eide.

Den siste skaren som kom var soldater. De kom sent. De spredte sorg og ulykke i Betlehem. Men ham de søkte fant de ikke. Fra da av har Betlehem ikke vært den samme. Det har stadig kommet mennesker dit, en strøm av mennesker, for å se plassen der Jesus ble født. De fleste har kanskje ikke lykkes bedre enn Herodes sine soldater. De fant ingen der! De kom for sent. Og det spiller liten rolle om vi kommer til Betlehem på en pilgrimsreise eller ikke. Men andre har vært der i ånden, de har av Guds Ånd blitt ledet dit og de har sett og trodd og prist Gud for det som har skjedd. Og så har de gjort som de vise mennene. De har båret fram sine gaver, seg selv.

Vi har kanskje sett fødselskirken i Betlehem på bilde, eller vi har vært der. Den ligner da med alt sitt gull og dingeldangel virkelig ikke en fattiglig stall. Det er slik vi mennesker vil lage kristendommen, men det er et falskt bilde. Det var så avskallet den gangen. Det var en krybbe, litt halm til å legge under det svøpte barnet.

Gud ble menneske. Jeg kan ikke fatte det. Og så kommer han i slik en fattigdom. Han som kommer fra den evige lovsangen i himmelens herlighet. Hyrdene gikk dit, og de så at alt var slik som det hadde blitt sagt til dem, og de priste Gud. Gud kom i tjenerdrakt for å tjene oss. Det er en kjærlighet som langt overgår det et menneskehjerte kan fatte. Verdens Herre i et lite, hjelpeløst barns skikkelse. Så dypt fornedrer han seg, for å frelse meg. Han kom ikke for å ta imot gaver. Han kom for å gi gaver, gi seg selv. Men han vil at vi som hyrdene skal komme til ham og gi, ikke bare vår tilbedelse, og ikke som de vise mennenes gull, røkelse og myrra. Han vil at du skal komme til ham med dine synder. Dem vil han ta imot, dem vil han ta bort og han kan det, for han bar dem opp på korset. Tenk, vi får komme med det aller verste til ham, det aller verste vi har! Det vi skjemmes aller mest for, det får vi gi ham. Og så får jeg komme i hu det som står *"et barn*

er oss født, en sønn er oss gitt". Han blir gitt til meg. Det var for min skyld han kom. Til meg er en Frelser født, en som formår alt, forvandler alt, gir alt! Det var meg han elsket, jeg som ikke kjente ham, ikke tilbad ham, ikke engang ventet på ham. Men han kjente meg, han kom til meg, han venter på meg. Vi får gjenta det, jeg kan ikke fatte at verdens Herre ble fornedret for å kunne redde meg, for å kunne bli min Frelser. Hva skal jeg gjøre? Jeg har ikke gull, røkelse og myrra. Jeg har bare min fattigdom, min hjelpeløshet, min synd. Men han kom ikke for å få, men for å gi. Og så spør han i dag om jeg vil ta imot, ta imot hans fullkommenhet.

Da hyrdene hørte hva som hadde skjedd, gikk de straks til stallen for å se. Slik er spørsmålet: Vil jeg gå til Betlehem for å se, se det som har skjedd? Falle ned for Ham, slik at han får fødes også i mitt hjerte. Det å ha fått en så stor gave, og ikke ville ta imot den - så dåraktig vil jeg ikke være, selv om de fleste er det. Tenk å ha blitt vist en så stor kjærlighet og så skyve den ifra seg, å ha blitt vist en så stor skatt, men ikke forstå dens verdi, å gå i sin fattigdom, selv om man har rett til himmelens rikedom. Nei, så vil jeg gå til Betlehem og gi, gi alt jeg har. Min synd, min fattigdom, meg selv. Det er ikke mye å gi, men det er jo det han vil ha.

Guds Ånd og Ord må få vise oss hvem vi er. Vi må fødes på nytt som Bibelen sier: *"ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud."* (Joh 1,13). Hvordan kan et menneske fødes på nytt, spurte Nikodemus Jesus. Og Jesus svarte at det er så vanskelig at det er lettere for en kamel å komme gjennom et nåløye. Men da er det umulig! Ja, for mennesker, men for Gud er alt mulig.

Guds sønn som av kjærlighet døde for deg og meg, led vår straff. Så rant Hans blod som forsoningsmiddel, for uten blodsutgytelse gis ingen forlatelse. Men nå gis det. Kom nå med din synd, ditt smuss, din urenhet og rens deg i hans blod, bekjenn for ham og tro! Da får du også del i lyset, og så vet du hvor du går hen.

Men mange av dem som en gang fant fred og glede i ham som ble lagt i en krybbe, kom på nytt

inn i tvil og mørke. Det er så mye som møter en kristen her i verden. Alt går tidvis så galt. Ditt liv ble ikke slik du hadde tenkt, kanskje verken menneskelig eller kristelig sett. Hjemmet og barna ble ikke slik som du tenkte og ønsket, det ble sorg og klage. Arbeidet ditt ble ikke som du tenkte. Og du som skulle bli en ordentlig kristen, men så ble du ikke så ordentlig og frimodig som du tenkte og ville, og så ligger det kanskje som en tung byrde over deg, som en mørk sky. Du som var så glad en gang. Det var som englesang i hjertet ditt. Du synger kanskje ikke lenger. Du har blitt motløs av skyld og skam. Fra hjertet strømmer det sukk i stedet for sang. Slik kan det gå. Og det er nok mange av oss som har grunn til å sukke. Vi er mange som bærer på den klagen at det ikke gikk som vi ville og som vi håpte det skulle ha gått. Vi er mange som skjemmes for at vi ikke ble til mer ære for ham som ga så mye til oss.

Han er ikke født bare for å være vår Frelser den første gangen vi kom til ham som hjelpeløse syndere. Han er heller ikke Frelser for dem som bare har medgang i livet og synes å få alt til å lykkes. Han er alltid vår Frelser, også for dem som ingenting får til som de vil, men som hele livet behøver hjelp, igjen og igjen. Også denne julhelgen er han slik.

Denne trøst skal du gripe på nytt, akkurat slik du grep den første gang og fant fred. I dag skal du igjen vende blikket fra deg selv og til din Frelser. Enda en gang skal du legge ditt liv i hans hånd og på nytt synge om fred og glede.

Er du motløs og trett som kristen, gå til din Frelser med alle dine bekymringer og legg ditt liv i hans hånd! Det er nok hva han gjorde og er for deg i all evighet. Pris og lov Herren Jesus Kristus, da blir det virkelig jul for deg! □

Det er nok, det som Jesus gjorde,
det i døden og dommen gjeld,
me vil byggja på nådeordet,
det er berggrunn som evig held.

(Trygve Bjerkrheim 1959)

Gi akt på Guds under!

AV HANS EDVARD WISLØFF

”Stå stille og gi akt på Guds under!” (Job 3,14)

Nå er da endelig julen kommet. Men stå nå stille i kveld og gi akt på Guds under. For barnet i krybben er Guds under, og før du har gitt akt på ham har du ikke opplevd jul. – Jul blir så lett utadvendthet, rastløshet og uro. Det er så meget som sprer sinn og tanke. Det var ikke bare den første julekvelden at det ikke var rom for Jesus noe sted.

Stå stille! For det forjagede menneske, det selvoptatte hjerte, den hvileløse tanke ser ikke Guds under. Det ser kun inn i et dyp av ufred og angst, av håpløs avmakt og stengte dører.

På kne ved krybben ser du Guds under. Du ser din synd, at den er stor i tanker, gjerninger og ord. Dine øyne åpnes, og du ser deg selv.

På kne ved krybben lærer du Guds hjerte å kjenne. Det brenner av grenseløs kjærlighet til det fortapte, han steg ned for å frelse det sønderbrutte og reise opp det sønderknuste. Du får se at denne kjærlighet gjelder deg.

Se Guds under: Du har ikke utvalgt ham, men han har utvalgt deg. Under over under!

(Fra ”Stille stunder på veien hjem”. 24. desember) □

Jeg er hos Gud i nåde

Av Hans Nielsen Hauge

Jeg er hos Gud i nåde.
Hva skader verden meg
Om den en stund får råde
Og stenger meg min vei?
Om den mitt legem binder
I fengslets mørke skjul,
Dog ånden overvinner
Og holder glad sin jul.

Den onde flokk ei fatter
Hva Åndens virkning er.
De møter dem med latter
Som har sin Jesus kjær.
De vil ei se og kjenne
Hva tjener dem til fred.
Men det er blindt å renne
I mørkets avgrunn ned.

Vår Gud oss trofast lover
At han hver sjel vil fri
Som her i livet vover
Å vandre sannhets sti,
Som ei seg lar forføre
Av verdens falske skinn,
Men faste trinn vil gjøre
Helt i Guds rike inn.

Å, alle søsken kjære
Som er i Herren ett!
Vi bør årvåkne være,
Til mandig strid beredt,
Og aldri la oss svike
Av verdens falske ånd
Og ei tilbake vike
For noen trengsels bånd.

Guds nåde nu oss styrke
Og stå oss kraftig bi,
At vi ham rett kan dyrke
Og følge sannhets sti,
Og alle våre dage
Med et forenet sinn
For ham oss selv forsage,
I himlen trenge inn.

(Skrevet i Rådhusarresten i
Trondheim juleaften 1799.
Gustav Jensen 1909) □

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter! Husk å oppgi fullstendig adresse!

Han er ikke kommet for gjess, ender eller kyr

AV MARTIN LUTHER

"Se, jeg forkynner dere en stor glede!" (Luk 2,10)

Det lille ordet: dere – skal gjøre oss glede. For hvem taler han til? Stokker og steiner? Nei, med mennesker, og ikke bare med en eller to, men med *"alt folket"*.

Hva skal vi da gjøre med dette? Skal vi fortsette med å tvile på Guds nåde og si: Peter og Paulus kan glede seg over Frelseren. Jeg kan ikke gjøre det. Jeg er en ussel synder. Denne store, dyre skatten er ikke for meg.

Kjære, om du sier at han ikke tilhører deg, så vil jeg spørre: Hvem tilhører han da? Er han kommet for gjess, ender eller kyr? Du må legge merke til hvem han er. Hadde han villet hjelpe andre skapninger, så var han blitt en av dem. Men han er et menneske.

Nå vel – hvem er du, hvem er jeg? Er vi ikke alle mennesker? Hvem skal ta imot dette barnet, om ikke nettopp vi mennesker?

Englene behøver ham ikke, djevlene vil ikke vite av ham. Men vi trenger ham, og for vår skyld er han blitt et menneske. Han hører oss mennesker til for at vi skal ta imot ham med glede, som engelen sier: *"Eder er i dag en Frelser født!"*

Er det ikke stort og herlig at en engel fra himmelen bringer dette budskapet til menneskene, og at mange tusen engler i sin glede over det synger ut sitt ønske om at også vi mennesker skulle være glade og ta imot denne Guds nåde med takk og fryd! Derfor skulle vi skrive ordet *"dere"* i hjertet med ildskrift, og med glede tilegne oss denne Frelsers fødsel. □

Julens tegn

AV CARL FREDRIK WISLØFF

Barnet i krybben er julens tegn, på samme måte som korset og den åpne graven er påskens tegn, og ildtungene pinsens. Slik blir det jo sagt i juleevangeliet: Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn, svøpt, liggende i en krybbe.

På én måte er julens tegn tilsynelatende det letteste å forstå. Hva kan være vakrere enn bildet av Maria og det lille barnet hennes, som hun har lagt i en krybbe fordi hun ikke hadde noen bedre barneseng til sin førstefødte. Det taler til vår fantasi – og til vår medlidenhet.

Men har vi forstått tegnet?

Krybben og barnet

De største kunstnere har valgt stallen og krybben som motiv. Det er neppe tall på alle de

store og små kunstverk som viser oss Maria og krybben og barnet. Og det er underlig å tenke på: Alt det Jesus rørte ved ble annerledes. En krybbe er vel i seg selv ikke noe bemerkverdig motiv. Nei, men det ble et motiv for kunstnerens inspirasjon da Jesus lå i den.

På samme måte er det med korset. Før Jesu tid var korset noe en tenkte på med skrekk og gru. En kan tenke på hvordan en galge eller en guillotine står for oss som symbol på brutalitet, død og elendighet. Vi græsser ved tanken. Hvem skulle velge en galge til merke eller symbol? Det var ikke annerledes med et kors. Men så kom den dagen da Jesus døde på et kors. Senere valgte hans venner på jorden nettopp korset til seiers-tegn.

Jesus hadde rørt ved det, og så ble det annerledes. Slik også med krybben. Vi beundrer de mange vakre og stemningsfulle bilder av den hellige natt. – Men fatter vi dermed tegnet?

Det er bare én vei til å forstå det. Vi må huske på at det er Gud selv som har gitt oss dette tegn. Derfor må vi la hans eget ord tolke det for oss. Guds ord, Bibelen, må få si oss hva tegnet betyr.

En rent menneskelig betraktning av barnet i krybben kan ikke føre oss lenger enn til føleri og sentimentalitet. Men Guds ord kan si oss hva Gud selv har tenkt og gjort.

Gudsfryktens hemmelighet

Stor er gudsfryktens hemmelighet: Gud åpenbart i kjød. Slik sier Paulus 1 Tim 3,16.

Mye er sagt med dette ordet. Alle vet hva en hemmelighet er. Nå før jul har det vært mange små og store hemmeligheter i de tusen hjem. Både voksne og barn har glede av å gjøre i stand hemmeligheter – i form av gaver som skal ligge under juletreet.

Men slike hemmeligheter har det med seg at når gaven er pakket opp, så er det ingen hemmelighet mer. Slike hemmeligheter varer bare til de blir avslørt.

Guds ord taler om en hemmelighet – på gresk heter det “mysterion” – så er meningen en helt annen.

Det “mysterion” som Guds ord taler om her, vil alltid vedbli å være en hemmelighet.

For dette at Gud ble åpenbart i kjød, det kan min tanke aldri fatte. Det ligger altfor høyt for vår menneskelige forstand. Vi får vite at Gud ble menneske. Vi får vite at Ordet, Guds Sønn av evighet, ble kjød og tok bolig iblant oss. Vi kan lære å tro det også, ved Guds Ånds veiledning.

Men et “mysterion” er det fremdeles. For hvem kan fatte noe så merkelig? Hvem kan fatte dybden i et slikt budskap?

Vi kan bare lytte til det, takke for det, og ta imot det.

Vi kan forsøke å samle Bibelens tydning av julens tegn i to setninger: Den evige Guds Sønn, han som var født av Faderen fra evighet, han ble menneske. Derfor kan du nå peke på dette

menneske og si: Her er Gud! Hvem kan fatte noe så stort?

Hvor skal vi søke Gud?

Barnet i krybben, læreren på berget i Galilea, smertenes mann i fornedrelse på korset – dette er Gud.

Slik tenker ikke vi mennesker. Våre egne religiøse tanker og drømmer går i en annen retning. Til alle tider vil mennesker søke Gud hvor de aldri finner ham. De søker i mystikkens sjelesving, i meditasjonens øvelse som skal løfte dem opp i en høyere, guddommelig sfære – der vil de søke Gud. Eller kanskje i sitt eget indre, idet de drømmer om en guddomsgnist som bor i menneskehjertet, en del av guddommen som kan bringes til å blusse opp i en mystisk erfaring av det evige.

Men nei, slik vil ingen finne Gud. Det er krybben og korset du skal gå til, om du vil finne ham. Når Gud har bøyd seg så lavt ned at han er blitt vår bror, født av en kvinne som vi, da skal du ikke late som om du i stor åndelighet kan løfte deg opp til Gud i lysets bolig.

Hvorfor ble det slik? Hvorfor ble Guds Sønn menneske? Martin Luther sier det slik:

Guds Sønn er kommet til oss ned fra høye himmerike, fordi vi ingen råd oss vet der opp til ham å stige. Vår gjerning ei rettferdiggjør, men Kristus kommer, lider, dør, han har oss himlen vunnet.

Hebreerbrevet sier det så klart og tydelig: Jesus har del i blod og kjød akkurat som alle mennesker har, for at han ved døden kunne gjøre den til intet som har dødens velde, det er djevelen. Hebr 2,14.

Se hen til barnet som er født av jomfruen, så ser du din bror og din stedfortreder. Han er kommet for å gå helt inn i dine kår, bli deg selv lik i alle ting uten synd, og så ta på seg straffen for alle dine synder.

(Fra boken “Lyset skinner i mørket”, Lunde forlag 1976)

Den store glede for alt folket!

AV IMMANUEL FUGLSANG

Jeg vil gjerne få sende en julehilsen til alle "Bibelsk Tro" sine lesere. Og det vil jeg gjøre i lyset av et meget kjent bibelvers fra Lukas. Engelen sa til dem: *"Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket. I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids by."* (Luk 2,10-11).

Den sanne kristentro har sitt utspring i sannhet av et gledens evangelium. Og det er en virkelighet som du og jeg lett kan glemme midt i livets pulserende og travle hverdag. Derfor trenger vi igjen og igjen å høre det forkynt fra himmelen. Da den store himmelske glede ble forkynt for hyrdene på Betlehems-markene, skjedde det ved hjelp av en Herrens engel. Men i første omgang ble hyrdene meget forferdet i møte med Herrens herlighet.

Og det er ikke den eneste gangen at den store glede er blitt forkynt i en situasjon hvor et menneske er blitt grepet av frykt. Vi kan her tenke på profeten Jesaja da han kom inn i Herrens helligdom. (jfr. Jes 6,1 flg). Da opplevde Jesaja at det gikk en dom over hele hans liv, og han sa: *"Ve meg! Jeg er fortapt for jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt i blant et folk med urene lepper. Og mine øyne har sett kongen, Herren, hærskares Gud."* Tenk deg inn i denne opplevelsen av egen uverdighet og skam, fikk Jesaja forkynt en så stor glede med disse ord:

"... din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet." Ja, det ble en så rik og hjertegripende opplevelse at Jesaja straks var villig til å la seg sende da han hørte disse spørsmål fra Herren: *"Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?"* Jesaja svarte med disse få, men meget innholdsrike ord: *"Se, her er jeg, send meg!"*

Dette skjedde nettopp i lyset av den store glede som det er å ha tatt imot ordet om syndenes forlatelse fra Guds munn.

Eller tenk på disippelen Peter da han hadde opplevd det store under med den rike fiske-

fangsten midt på høylys dag.: *"Da Simon Peter så dette, falt han ned for Jesu knær og sa: Herre, gå fra meg, for jeg er en syndig mann! For redsel kom over ham og alle dem som var sammen med ham, over fiskefangsten de hadde fått."* (Luk 5,8-9). Men nå fikk Peter disse løfterike ord fra Jesu munn: *"Frykt ikke! Fra nå av skal du fange mennesker."* De rodde da båtene til lands og fulgte Jesus i evangeliets tjeneste. For en glede var det ikke etter den redsel de hadde tidligere.

Jo, Jesus er i sannhet verd å tro på, for han lever helt og fullt opp til det løfte som ble gitt om ham av engelens ord til Josef: *"Josef, Davids sønn! Frykt ikke for å ta Maria, din hustru, hjem til deg. For det som er unnfanget i henne, er av Den Hellige Ånd. Hun skal føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus, for han skal frelse sitt folk fra deres synder. Alt dette skjedde for at det skulle bli oppfylt som Herren hadde sagt ved profeten: Se, jomfruen skal bli med barn og føde en sønn, og de skal gi ham navnet Immanuel - det betyr: Med oss er Gud."* (Matt 1,20-23). Ja, hvilken rikdom ligger det ikke i dette herlige løfte fra himmelens og jordens skaper: *"Med oss er Gud!"*

Også i vår tid har vi bruk for å høre om den store glede!

Og hva så med deg og meg, som i 2016, så mange år senere, gjerne vil høre hjemme i den troende forsamling? Vi har også bruk for å høre den store glede forkynt. Og i den forbindelse vil jeg gjerne minne om noen steder hvor virkningene av den store glede kommer til uttrykk i Filipperbrevet 3,1 og 4,4 om å *"glede seg i Herren"*. La oss aldri glemme denne side av troens liv: *"Og sørg ikke, for gleden i Herren er deres styrke!"* (Neh 8.10b). Men også for oss kan den store glede først oppleves rett når vi har sett vår synd og avmakt i møte med den hellige Gud. Hvordan opplever vi så det? Jo, det skjer ved møte med Gud i hans hellige Ord som det

kommer til uttrykk i verset fra Jes 8,13: *"Herren, hærskaarenes Gud, ham skal dere holde hellig, og han skal være deres frykt, han skal være deres redsel."* Eller slik det står her i 2 Peters brev 3,10-12: *"Men Herrens dag skal komme som en tyv, og da skal himlene forgå med veldig brak, og himmellegemene skal komme i brann og gå i oppløsning, og jorden og alt som er bygd på den, skal brenne opp. Da når alt dette går i oppløsning, hvor viktig er det da at dere ferdes i hellighet og gudsfrykt, mens dere venter på at Guds dag skal komme, og fremskynder den. Da skal himlene oppløses i ild og himmellegemene smelte i brann."*

Om den opplevelse det er å møte Gud i hans hellighet, skrev avdøde Øivind Andersen, Norge, disse ord i andaktsboken "Ved kilden" 14.mai: "Jesus kom ikke for å frelse rettfærdige, men syndere. De friske har ikke bruk for legen, men de som har det ondt, sier han.

Når Herren tar seg av et menneske for å gjøre noe ut av det og hjelpe det, handler han ofte underlig, sett fra et menneskelig synspunkt. Stundom kan det nesten se ut som om Herren er grusom mot sine tjenere, for å tale på menneskelig vis om opphøyde ting som vi egentlig ikke forstår meget av.

Når Herren vil styrke et menneske, gjør han det svakt. Når han vil hjelpe et menneske, gjør han det hjelpeløst. Når han vil gi den virkelige rikdom til et menneske, gjør han det fattig. Når han vil gjøre levende, dører han. Når han riktig vil bruke et menneske til en særøppgave i sitt rike, gjør han det tilsynelatende aldeles ubrukkelig".

"Bibelens syn på sig selv"

Bok skrevet av Peter Olsen.

Se bokmelding i nr 5/2015.

Boka koster kr 70,- + frakt.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

Ja, det er sannelig grunn til å lese og høre Guds Ord forkynt, som det kommer til uttrykk i Kol 3,16-17: *"La Kristi ord bo rikelig blant dere, så dere lærer og formaner hverandre i all visdom med salmer og lovsanger og åndelige viser og synger med takknemlighet i deres hjerter for Gud. Og alt dere gjør, i ord eller gjerning, gjør det alt i Herren Jesu navn, med takk til Gud Fader ved ham!"*

Det får nemlig ettervirkninger når Guds Ord får en stor plass i en kristens liv og i den kristne forsamling ved å lytte og i sannhet ta Guds Ord til hjerte.

Her kan vi også tenke på det som de to Emmaus-vandrerne sa da de hadde vært sammen med Jesus: *"Og de sa til hverandre: Brant ikke vårt hjerte i oss da han talte til oss på veien og åpnet Skriftene for oss! Og de tok av sted i samme stund og vendte tilbake til Jerusalem. De fant der de elleve samlet, og de som var med dem."* (Luk 24,32-33).

Jeg vil gjerne avslutte disse linjer med to vers fra en julesang av den svenske Oscar Ahnfeldt:

1. Nå evig vel, nå evig vel!
Min glede nå er stor.
Så har da hver en fattig sjel
Guds gave her på jord,
som mer enn hele verden er:
Guds egen Sønn, vår broder kjær!
Nå er jeg hjerteglad.

6. Kom hvert et menneske, å kom,
til julegleden ren!
Selv om du ei er ren og from,
du like fullt er èn
av dem, som broder Jesus er.
Han Himlens arv deg giver her.
Så vær av hjertet glad!

Og hermed lyder ønsket om en gledelig og velsignet julehøytid i Jesu navn til alle leserne!

Livets to utganger

AV OLAV HERMOD KYDLAND

I det siste har det vært debattert i media om livets to utganger. Noen hevder at alle mennesker vil bli frelst til slutt. Men slik taler ikke Guds ord. For å imøtegå dem som nekter at der er en fortapelse, vil vi trykke opp igjen en leder i Bibelsk Tro nr 5/2001.

Alle vet at livet på jorda er kort, og at vi alle må dø en gang. Men hva som kommer etterpå, er det stor uenighet om. Den Hellige Skrift gir oss imidlertid svar på dette aller viktigste spørsmål, enten evig liv eller evig død (fortapelse).

“Tenk hvor menneskene er bekymret for hvorledes de skal komme gjennom denne verden! Gjennom denne verden kommer de alle – ingen er ennå blitt sittende fast der. Men hvorledes de skal komme inn i himmelen – det er spørsmålet alt avhenger av. Og dog er det så få som stiller seg selv dette spørsmål” (Lavater).

Spørsmålet om himmel og helvete er lite relevant for mange mennesker i dag.. De er ofte bekymret og mer opptatt av hvordan de skal komme gjennom denne verden, og få et langt og lykkelig liv og unngå smerte og sjukdom. Dermed glemmer de den levende Gud som er livets opphav og kilde, og som vil gi evig liv til alle som tar sin tilflukt til Jesus Kristus.

Siden alle er skapt i Guds bilde til samfunn med ham, kan aldri et menneske frigjøre seg objektivt fra Gud på noen som helst måte. Subjektivt kan nok det enkelte menneske hevde at Gud ikke eksisterer, eller at det har ikke noen betydning om Gud er til eller ikke. Menneskenes subjektive oppfatning av Gud har imidlertid ikke noen innvirkning på Gud og hans frelsesplan. Den treenige Gud visste på forhånd hvordan det ville gå med menneskeheten og har i sin visdom tilveiebrakt frelse for alle som tar imot Jesus Kristus...

Guds ord sier: *“For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv”* Joh 3,16. Det er et herlig budskap å høre at hver den som ved Den Hellige Ånds draging, kommer til Jesus og blir frelst, får evig liv og skal aldri i evighet dø. Det evige liv begynner straks et botferdig hjerte tar sin tilflukt til Jesus Kristus, og det varer i all evighet, uansett om en må gå gjennom den legemlig død, eller en får leve til Jesus kommer igjen for å hente sine.

Men Ordet vi leste taler også om at de som ikke tror på Jesus, går fortapt. Med andre ord taler Bibelen om to utganger av det jordiske liv,

NY CD!

“Jeg takker deg, Herre!”
med sang av Torvald Kjetilstad

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 190,-

enten evig liv eller evig fortapelse (død).

- Også Det gamle testamente taler om livets to utganger: *"Og de mange som sover i jordens muld, skal våkne opp, noen til evig liv, noen til skam og evig avsky"* Dan 12,2.

I Joh 3,36 tales det om det samme: *"Den som tror på Sønnen, har evig liv. Men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham."* Alle ikke-kristne er under Guds vrede. Likevel er de her i tida (hele eller deler av livet) gjenstand for Guds nådige kall til frelse. Dersom de imidlertid ikke vil høre på Guds ord gjerne på grunn av likegyldighet, opptatthet, stolthet eller forakt for budskapet, så vil de være under Guds vrede, både her i tida og i evigheten.

I Matteus evangeliet 25 leser vi om dommen over alle folkeslag. Der skiller Jesus mellom dem som skal få arve riket og dem som ikke skal arve og sier til de sistnevnte: *"Gå bort fra meg, dere som er forbannede, til den evige ild, som er beredt for djevelen og hans engler"* Mat 25,41.

Bibelen skiller mellom dødsriket (Hades) hvor de vantroende lider en foreløpig straff i en legemsløs tilstand, og helvete (Gehenna) hvor de lider en evig straff på sjel og legeme etter oppstandelsen og dommen på den siste dag (se Luk 16,24; Mk 9,43-48). Johannes Åpenbaring kaller helvete for *"ildsjøen"*, hvor djevelen, dyret og den falske profet, falne engler og alle dem som ikke har tatt imot frelsen i Jesus Kristus,

skal bli kastet (Åp 20,10,15). Guds ord beskriver tilstanden i helvete som: evig pine, evig ild, en ildovn, en ildsjø, ild og svovel, uutslokkelig ild hvor sjel og legeme lider.

Det har blitt reist mange innvendinger mot Bibelens lære om en evig fortapelse. "Gjenoppbyggelseslæren" (apokatasislæren) går ut på at straffen i helvete til sist skal virke slik at alle personlige vesener kommer til omvendelse og ved Kristi forløsning føres tilbake til Gud. Denne lære har ikke noe holdepunkt i Bibelen og må følgelig avvises som vranglære.

"Tilintetgjørelseslæren" (annihilasjonslæren) er et annet forsøk på å tilpasse læren om fortapelsen med moderne tanker. Denne læren har to utforminger. Den ene hevder at de ugudelige utslettes i døden og oppstår ikke i det hele tatt. Den andre lærer at de ugudelige blir tilintetgjort etter dommen. – Denne lære har heller ikke noen støtte i Bibelen og må følgelig avvises.

Den Hellige Skrift lærer oss at det er to utganger av det jordiske liv, enten evig liv i salighet hos Gud, eller evig død under Guds vrede, uten håp om frelse og en nådig Gud. - La derfor hver enkelt av oss ransake oss selv som David gjorde: *"Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!"* Salme 139,23-24.

(Bibelsk Tro nr 5/2001) □

Jul i eit sekularisert samfunn

AV JOHANNES KLEPPA

Det er ingen annan gong dei kristne tradisjonane her i landet kolliderer så sterkt med dei sekulariserte ideologiane som no dominerer samfunnet, som i juletida.

Som kristen høgtid frontkolliderer jul med idealet om eit sekulært samfunn. Religiøse høgtider og merkedagar høyrer jo ikkje heime der sekularismen råder.

All religion skal ut frå slik tenking maksimalt

vera ei privatsak avgrensa til heimen og gudshuset. Ut frå vår kristne historie har alle våre høgtider, inkludert søndagen, kristent opphav. Det finst ikkje ein einaste raud dag på kalenderen, utan at denne markerer ei kristen feiring, bortsett frå 1. mai. 17. mai, derimot, er ei feiring av ein nasjon med krossmerka flagg.

Høgtidene og fridagane vil alle gjerne ha, men den budskapet dei ber i seg, takkar ein nei til.

Dei mest radikale har prøvd å seia seg fri frå all kristen tenking, inkludert den kristne forståinga av tida, men det har vist seg ikkje å gå. Etter den franske revolusjonen innførte Frankrike ei ny tidsforståing. Dei erstatta sjudagarveka med ti dagar, og gjorde alle månadane til 30 dagar.

Etter få år måtte dei gje det opp. Tida med sine sju vekedagar med 24 timar er del av skaparordninga – anten folk trur det eller ikkje. Denne ordninga overstyrer alle menneskeordningar, anten folk likar det eller ikkje. Livet fungerer kort og godt ikkje over tid om ein gjer opprør mot skaparordninga.

Vekeordninga er altså ei skaparordning, men definisjonen av søndagen som helge- og kviledag, er ein kombinasjon av skaparordning og frelsesordning. Ved at kviledagen er plassert på søndagen, den første dagen i veka, forkynner han Jesu oppstode, og er ein dag til samling om Guds ord.

Alle andre høgtidsdagar høyrer eintydig til under frelsa sitt perspektiv. Dei forkynner dei mest sentrale hendingane i frelsesverket – Jesu fødsel, Jesus død og oppstod, Jesu himmelfart

og Andens kome. Det er ikkje lett å halda fast på slike dagar, og samstundes gjera dei sekulære! Det vert like fullt gjort sterke forsøk på det, og diverre lukkast det også i stor grad – og Guds folk fylgjer langt på veg med på dette ved å praktisera dei som fridagar og lite meir.

Julehelga er den høgtida som har stått og står sterkast kristent sett. Det er ei tid med mykje song og mykje feiring. Då lyder julesongane, og kyrkjegang høyrer gjerne med. I skule og barnehage skal også dei kristne høgtidene markerast på eit eller anna vis, særleg jul. Gjennom århundre har dette vorte ein del av kulturen, og difor har sekularistane sterke krefter å kjempa mot.

Like fullt vinn dei langt på veg. Her gjer vi urett om vi skuldar på innvandring og muslimar. Det er ikkje dei som går i spissen for å sekularisera landet, tvert imot! Det er det sekulariserte nordmenn med humanetikarar i spissen som gjer, men dei fører ofte innvandraranne føre seg som skjold – men altså med urette.

(Innspel i Dagen 20.12.2016. Gjengitt med tillatelse fra forfatteren) □

Julens budskap, har det noe å si?

AV KJELL SKARTVEIT

For en tid tilbake skrev Stavanger Aftenblad at muslimenes feiring av eid al-adha kan sammenlignes med den kristne julefeiringen, og for noen dager siden gikk Aftenpostens redaktør ut og sa at islams syn på homofile var i samme kategori som Frelsesarmeens.

Det er mye som skremmer med det multi-kulturelle samfunnet, men dets religiøse analfabetisme er muligens den verste. For det har konsekvenser for hele vår måte å forstå mennesket på, og det er en formidabel pedagogisk utfordring at naturalister, som ikke ser forskjell på religioner, legger premissene for den offentlige debatten.

Men den kristne julen er en feiring av en

hendelse så utrolig at selv kristne av vår egen tid har problemer med å forstå hva den innebærer. Vårt Lands Erling Rimehaug skrev tirsdag 22. desember:

Treenighetslæren, inkarnasjonen og forsoningen er ikke de enkleste spørsmålene å gi seg i kast med. Hvor mye forstår jeg egentlig selv av dette når det kommer til stykket?

Julens budskap er at Gud ble som oss for at vi skal kunne bli som ham. Syndefallet gjorde det umulig for Gud å ha en relasjon til mennesket, men hans kjærlighet til oss, en kjærlighet vi alle lever i og er til, tvang ham til å handle, og julen innleder det vi kan kalle kjærlighetens problem, og få har vært så opptatt av det som C.S. Lewis.

Men forstår naturalister og muslimer hva kjærlighet og moral egentlig er?

C.S. Lewis krevde at troen, eller mangel på sådan, skal ha konsekvenser. Og ikke bare for kristne, men også for dem som avviser troen på Gud. Han etterlyser et etisk grunnlag for de ikke-troendes krav om moralske standpunkt. Som når han skriver om naturalistene: “Når de skriver at vi “må skape en bedre verden”, husker de da at ordene “må” og “bedre” ifølge deres egne påstander, henviser til irrasjonelt bestemte impulser som verken kan være sanne eller uriktige, like lite som oppkast eller en gjesp kan være det?” C.S. Lewis kritiserer dem for å fastholde en filosofi som utelukker humanitet, men allikevel forblir humane, og peker blant annet på deres krav om at vi alle skal handle slik at våre etterkommere ikke lider under våre handlinger. Men hvorfor skal vi det, dersom det ikke ligger en moralsk vurdering til grunn? Og han fortsetter; “Naturalistene kan ikke knuse all min respekt for samvittigheten på mandag og forvente at jeg skal bøye meg for den igjen på tirsdag.”

Ondskapens problem er en velkjent innvending mot kristendommen, hvordan kan en allmektig og kjærlig Gud akseptere eksistensen av ondskap? Men C.S. Lewis returnerer spørsmålet. Han hevder at det ikke er kristendommen som har et problem med ondskapen, men ikke-kristne som har et problem med kjærligheten. For hvordan kan man hevde at mennesket er grunnleggende godt, eller at vi kjemper for noe så abstrakt som menneskeverd, dersom det ikke ligger en objektiv standard til grunn? Det er som han sier at det er på tide at naturalistene bør begynne å leve som de lærer, selv om han innrømmer at han er glad de ikke gjør det. For kristne er imidlertid ondskap en realitet, eller som C.S. Lewis påpeker, et bevis på at svært mye av den verden Gud skapte er kommet galt av sted, og at Han insisterer meget sterkt, på å bringe det på rett kjølig.

Det er nettopp dette som er Lewis' poeng; at naturalistene i prinsippet er nødt til å forsone seg med ondskapen, for dem må Holocaust være en

historisk tilfeldighet på linje med løvens jakt på savannen. For dem er kjærlighetens eksistens et uoverstigelig problem. For kristne er den derimot svaret på et tilsynelatende umulig hinder. For naturalistene må ondskap og kjærlighet ha den samme berettigelse.

C.S. Lewis peker deretter på at Gud ikke er en statisk ting, ikke engang en person, men en dynamisk, aldri hvilende aktivitet, et liv, nesten et slags drama, en enhet mellom Faderen og Sønnen, der konsekvensen av denne relasjonen blir en tredje person; Den Hellige Ånd. Denne Treenigheten er en levende, dynamisk kjærlighetsrelasjon som alltid har gått for seg i Gud og skapt alt annet. Det er fra den kjærligheten utgår, en kjærlighet vi alle erfarer, og som vi får erfare i julen og påskens budskap. Det er en Gud som ofrer seg selv for å redde det mennesket han har skapt.

C.S. Lewis tok derfor opp kampen mot dem som hevdet at Jesus Kristus var en stor moral-lærer, men ikke noe mer enn det. Og sjelden er han skarper, enn når han påpeker inkonsekvensen i nettopp det. For han er klar på en ting, og det er at dette ikke er et spørsmål om hva vi kan gjøre med Ham, men at det er et spørsmål om hva Han akter å gjøre med oss. Vi må enten akseptere Jesus Kristus som Guds Sønn, eller forkaste hele historien. Men forkaster vi historien om Jesus som Guds Sønn, blir ideen om hans morallære umulig å holde fast på, for da forsvinner det faste punktet Han snakket ut fra; Gud selv, og uten treenighet, er det ingen kjærlig relasjon tilbake.

Mot dette står ikke bare naturalismen, men selvfølgelig også islam. Og C.S. Lewis tok da også et knusende oppgjør med islam. Han kaller Allah en motsetning til kristendommens Gud, og årsaken blir tydelig når vi ser nærmere på hva islam “jul”, eid al-adha.

Denne høytiden er til minne om Abraham da han ble utfordret til å ofre sønnen Isak. Koranen beskriver Abraham som alle araberes stamfar, han er “Guds venn” som avviste all avgudsdyrkelse. Ifølge Kari Vogt er:

den årlige pilegrimsferden til Mekka en

påminnelse om dette, de årtusengamle ritualene minner pilegrimene om Abraham, Hagar og deres sønn Isma'il. Pilegrimene går syv ganger mellom de to høydene al-Safa og al-Marwa slik Hagar gjorde da hun lette etter vann til Isma'il. De drikker vann fra den hellige Zamzam-brønnen som en gang slukket Isma'ils tørst, og ved Mina stener de Satan, nøyaktig slik Abraham gjorde da han drev fristeren bort. Og hvert år avsluttes pilegrimsferden med offerfesten – id al-adha – som feires over hele den muslimske verden med et dyreoffer. Dette til minne om Abrahams lydighet: Han var villig til å ofre sin egen sønn, og hver enkelt muslim skal følge Abrahams eksempel og være villig til selv det største offer. Symbolet på denne overgivelsen er offerdyret som slaktes.

Det er interessant å se hvordan historien om Abraham og Isak forstås så ulikt i islam og kristendommen. I islam handler det om menneskets plikt til selv det største offer, mens det i kristen tro handler om det motsatte. Bibelens Gud griper inn og viser at mennesket ikke skal foreta slike offer, at det ikke er etter Guds vilje, og samtidig peker beretningen frem mot at Gud selv, gjennom sønnen Jesus Kristus, skal frelse mennesket. Jesus Kristus sonet for alle og inviterte oss inn til en relasjon med en personlig Gud, helt ulikt islam, hvor Allah krever at mennesket skal underkaste seg og være villig til å foreta det mest umenneskelige offer: å ofre sine egne barn. Det er derfor tydelig at islam har det samme problematiske forholdet til kjærligheten som naturalistene, Allahs krav knuser bildet av en hellig kjærlighet, han gjør også krav på ondskapens domene, alt utgår fra ham.

Julen er starten på den kristne Guds redningsaksjon for mennesket. For muslimene er det blasfemi, de kan ikke akseptere en kjærlighet som begrenser Guds allmakt, en kjærlighet som tvang Ham til å nedverdige seg selv for oss, de mener det gjør Gud liten. For naturalisten stiller det seg annerledes, han forneker et guddommeligt opphav for menneskeverdet og kjærligheten, naturalisten vil gjerne ha mennesket i sentrum, men ser ikke at uten Gud blir mennesket

selv sin verste fiende, og fortvilet prøver det gudløse mennesket å kopiere kristne verdier, uten å akseptere deres guddommelige opphav. Muslimer derimot, de lever slik de lærer, og det kommer Vesten til å erfare hva betyr.

Vesten står derfor overfor et skjebnevalg, vi vil bli nødt til å avklare vårt forhold overfor det som definerer oss. Skal vi fortsatt se oss selv i lyset av en kjærlighetens Gud, underkaste oss en a-moralsk gud som krever alt av oss, eller skal vi se på oss selv som støv i universet?

God jul!

(Fra Document.no 23.12.2015 med tillatelse av forfatteren) □

Store Gud, vi lover deg,
priser høyt din makt og ære,
stemmer opp fra jorderik
evig sang med englehære!
Vend mot oss ditt velbehag
og vårt hjertes takk mottag!

For din hvite trone står
syngende den store skare,
hilser evighetens år,
frelst fra jordens nød og fare.
Mektig bruser sangens lyd:
Hellig, hellig, Herre Gud!

Himmelriket med Guds ord
sine grenser vidt utvider,
favner hvert et folk på jord,
stunder mot de sæle tider
da, o Jesus Krist, for deg
hvert et kne skal bøye seg.

Hellig Ånd, med lys og makt,
ett med Faderen og Sønnen,
kom som Jesus selv har sagt,
styrk oss troen, håpet, bønnen!
Fyll hver fattig sjel som tror
med den kraft som i deg bor!

(Franz/Mason/Bjerkrheim. Sangb. nr 122)

Den kristne forkynnelse

AV NIELS OVE VIGILIUS

Forkynnensens alt-avgjørende betydning

Den kristne forkynnelse har sin opprinnelse og grunn ikke på jorden, men i Himmelen, ikke i mennesket, men i Gud. Han tok den beslutning hos seg selv før verdens grunnvoll ble lagt: *“For da verden ikke ved sin visdom kjente Gud i Guds visdom, fant Gud for godt å frelse dem som tror ved forkynnensens dårskap.”* (1 Kor 1,21)

Hele den kristne forkynnensens innhold er heller ikke nedenfra, men ovenfra. Det er *“Guds visdom”*, sier Paulus, *“en visdom som ikke tilhører denne verden eller denne verdens herrer, de som går til grunne. Nei, som en hemmelighet taler vi Guds visdom, den skjulte, som Gud fra evighet av har forut bestemt til vår herlighet.”* og den er *“Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham.”* (1 Kor 2,6-9)

Det som står først i Johannes-evangeliet (kap 1,1-5) om Ordet i særegen forstand, altså om Kristus, det kan også med betydelig rett overføres og anvendes på den kristne forkynnelse.

Guds rike og Guds folks historie er nøyaktig bundet til Ordets forkynnelse. Det er i og gjennom Ordet Guds rike er kommet nær til oss. Det var ved Ordets forkynnelse Gud fridde oss ut av mørkets makt og satte oss over i sin elskede Sønnens rike. (Kol 1,13) Det var ved Guds ord, som lever og blir, vi ble født på ny. (Jak 1,18 og 1 Pet 1,23) Troen kommer av det vi hører. Det gjør den alltid, og uten Ordets forkynnelse og hørelse kommer ikke noe menneske til troen og blir frelst. (Rom 10,14-17)

Guds folk er blitt til ved Ordet, og uten Ordets forkynnelse ble ikke noe til av alt som Guds folks historie forteller om.

Guds gamle paktsfolk, Israel, ble til ved at

Guds ord kom til fedrene Abraham, Isak og Jakob. Det holdes oppe ved at Guds ord fortsatt på ny kom til folket gjennom dem, da under hele den gamle pakts tid som mellommenn mellom Gud og folket, mottok og forkynte de Guds frelses åpenbaring: Moses, Josva, prester, konger og profeter.

Den første omfattende vekkelse i den kristne kirkes historie ble til ved Peters tale pinsedag i Jerusalem. (Apg 2) All åndelig fornyelse og vekkelse senere i kirkens historie er født og skapt ved det samme ords forkynnelse.

Det var f.eks. tilfelle med reformasjonen. Reformatorene var i flere tilfeller rikt utrustede personligheter. Men fremfor alt var de forkynnere, og det var i kraft av deres taler reformasjonen utviklet seg til en veldig og åndskraftig vekkelsesbevegelse, som ikke lot seg stanse eller hindre.

Eller tenk på folkevekkelsene i våre nordiske land i de siste århundrer. Her ser vi det samme igjen: Det var Ordets forkynnelse som skapte dem. Det var budskap Herren betrodde menn som Hans Nilsen Hauge i Norge, Carl Olof Rosenius i Sverige, Kresten Madsen, Anders Stubkjær og Chr. Møller m.fl. i Danmark, som stod frem og forkynte. Tale og forkynnelse var ikke med visdoms overtalende ord, men ved Ånds og krafts bevis (1 Kor 2,4)

Hele kirkens historie vitner om og er en lang bekreftelse på at det er Ordets forkynnelse som er den kristne menighets livsnerve. I åndelig fornyelse- og vekkelsestider stod forkynneren sterkt og sentralt i menighetens liv. I åndelige stagnasjons- og frafalltider stod forkynneren svakt, og en var mer opptatt av andre ting i stedet.

Det er en åndelig livslov i Guds folks historie: Som forkynnelsen er, blir troen og livet. Er forkynnelsen rett, bibelsk sann, klar og sterk, så blir troen det også, og det merkes

i de kristnes liv, vitnesbyrd og tjeneste. Er forkynnelsen derimot utflytende, uklar og kraftsløs, blir troens liv og de troendes vitnesbyrd og tjenesten det også. Forkynnelsen kan også forfalle til bare å være en upersonlig klisjepreget gjentakelse av hva de respektive menigheters eller misjonsforeningers fromme og aktverdige lærefedre engang har sagt. Om ikke dette ved Ånden er blitt gjort levende for ens eget hjerte, så det også forstår at det er omsorg for sjelene, og glød og hjertevarme som ligger bak. Så vil det alltid også komme noe underlig stivt, stagnerende og stillestående, noe upersonlig kaldt og dødt over det troens liv, som rører seg i de forsamlinger og kretser som preges av en slik forkynning.

Hva skal vi forkynne?

Det er det store uklarhet om i dag. Skulle vi høre etter hva folk flest tenker og mener om det spørsmålet, så er det virkelig ikke godt å vite hva vi i grunnen skal forkynne for vår tids mennesker, eller om det i det hele tatt er umaken verdt å fortsette å forkynne. Det er flere som setter et stort spørsmålstegn bak dette. Det nytter jo ikke likevel, sier en. Forkynnelsestid er forbi. Det tjener i alle fall slett ikke noe formål å fortsette med den tradisjonelle kristelige forkynning om synd og nåde, frelse og fortapelse. For hvem i all verden bekymrer seg for noe slikt i dag? Nei, det er helt andre jordnære spørsmål og problemer folk er opptatt av og interesserte i å høre om.

Om vi derfor ønsker at folk skal låne oss ørene, da må vi holde opp med all denne forkynning om spørsmål som de aldeles ikke bryr seg om. I stedet må vi begynne å tale om det som folk er opptatt av, så de føler at det vi står og snakker om virkelig er noe som angår dem.

Ja, slik er det mange som tenker og mener. Men her gjør vi vel i å merke oss den apostoliske formaning i 1 Pet 4,11: *“Om noen taler, han tale som Guds ord.”* Det er med andre ord ikke mennesker, verken vi selv eller andre, som avgjør hva vi skal tale om. Den avgjørelsen er

Guds, og den er Han alene om. Vår oppgave og vårt kall er noe annet: å lytte etter og gi nøyaktighet på hva Gud har talt, tro det, være lydige imot det og siden låne røst til det og si det videre til andre, for at også de ved å høre kan komme til tro og bli frelst.

Den kilde den kristne forkynning skal øse hele sitt innhold fra, er ikke noe fra menneskets hjerte, men alene Guds. Og hva som bor i Guds hjerte, det vet vi bare fra Hans eget åpenbaringsord til oss i Den Hellige Skrift. Det er den kilde – og ingen annen – den kristne forkynning skal øse hele sitt innhold fra. Det er den norm som alene avgjør hva kristen forkynning er.

I samme grad forkynningen øser sitt innhold av noen annen kilde enn Guds åpenbaringsord i Den Hellige Skrift, blir den uklar og tåkete, utflytende allmennreligiøs og menneskesentret. Men dermed mister den også sin frelsende og forløsende kraft og virkning. Den lar oss da forbli i vårt eget, i mørke uten lys, i vår egen rettferdighet. Følgelig uten rettferdigheten fra Gud, prisgitt uvisshet og håpløshet, uten troens visshet om det levende håp vi er gjenfødt til ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde.

Når derimot forkynningen øser hele sitt innhold fra Guds åpenbaringsord i Den Hellige Skrift og bare taler det som Herren har sagt oss, da er Han også selv nærværende og virksom til frelse i og gjennom forkynningen. Da utløses forløsningens og frigjørelsens krefter iblant oss: *“Hvor overveldende stor hans makt er for oss som tror, etter virksomheten av hans veldige kraft. Det var denne han viste på Kristus da han reiste ham opp fra de døde og satte ham ved sin høyre hånd i himmelen.”* (Ef 1,19-20)

(Fra boka *“Vejen mellem avvejene”*, Dansk Bibel-Institut 1981)

Ditt kors, o Krist, ble verdens sol,
dets lys ei grenser kjenner,
ditt kors, o Krist, ble ærens stol,
der livets lue brenner.

(Edin Holme. Sangboken nr 248 v. 1)

Lignelsene åpenbarer Guds hemmeligheter for troen og skjuler dem for vantroen

AV ØIVIND ANDERSEN

Det er betenkelig at så mange bekjennende kristne går forbi dette spørsmål. Har Jesus selv funnet det nødvendig å svare på det (Mat 13,10-17), var det jo fordi vi trenger å tilegne oss hans svar, så meget mer som dette er et av de alvorligste ord vi har av Jesus.

Men de fleste anser svaret som selvsagt: Jesus taler i lignelse for å gjøre sannheten om Guds rike lett forståelig og innlysende for menneskene. Han bruker dem som prekenillustrasjoner omtrent som forkynnerne i vår tid pleier å bruke illustrasjoner i sine prekener.

Det er sikkert nok at Jesus gjennom lignelsene ville tale praktisk og anskuelig og i et sprog som folk forstod. Men av det kan vi aldeles ikke slutte at han ville gjøre sannheten om Guds rike lettfattelig og forståelig for det naturlige menneske.

Å oppfatte lignelsen slik strider ikke bare mot hva Jesus selv sa om dem, men det strider også mot selve Guds rikes vesen. Guds rike kan ikke bli forståelig og lettfattelig for det naturlige menneske. *"Et naturlig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til: for det er ham en dårskap, og han kan ikke kjenne det."* (1 Kor 2,14).

Jesus sa til Nikodernus at han kunne ikke se Guds rike før han ble gjenfødt ved Den Hellige Ånd. Guds rike er skjult og hemmelig for vår naturlige erkjennelse. Den er "mørklagt" for dets sannheter på grunn av synden. Men når et menneske omvender seg til Jesus og tar imot ordet i tro, åpenbarer Den Hellige Ånd gjennom ordet Guds rike for hans hjerte og gir ham del i det. Da *"tas dekket bort."*

Derfor kommer all sann forkynnelse av Guds rike til å sette et skille mellom menneskene. For dem som mener seg å forstå og kunne noe i åndelige ting, skjuler forkynnelsen Gud og hans rike. Men for den som er hjelpeløs, dømt

i samvittigheten av sin synd og derfor trenger Jesus og hans frelse, åpenbarer den Jesus. For ham kommer troen av forkynnelsen, såsant han da ikke avviser ordet, men tar imot det og tar sin tilflukt til Guds nåde i Kristus.

Men det som slik gjelder all sann forkynnelse av Guds rike, gjelder i særlig grad Jesu forkynnelse i lignelser. Mer enn noen annen forkynnelse setter den skille mellom menneskene.

Da disiplene spurte Jesus: *Hvorfor taler du i lignelser, svarte han: "Fordi eder er det gitt å få vite Guds rikes hemmeligheter: men dem (de som ikke vil tro) er det ikke gitt."* (Mat 13,10-11).

Lignelsene er derfor slett ikke prekenillustrasjoner i vanlig forstand. Det er en egenartet og særpreget forkynnelse av Guds rike! En forkynnelse som samtidig både på en særlig måte åpenbarer Jesus og hans frelse, nemlig for dem som tror, og på en særlig måte skjuler Jesus og Guds rike, nemlig for dem som ikke tar imot og tror. Derfor bruker Jesus svært ofte slett ikke "naturlige" bilder i sine lignelser selvom disse bilder nettopp er hentet ut fra det daglige liv.

Det er ikke naturlig at en vingårdsherre gjør slik som Jesus sier i Mat 20, at han gir den som hadde arbeidet en time like mye som den som hadde båret dagens byrde og hete. Det er heller ikke naturlig at en kongesønn innbyr folk fra gater og veikryss når han holder bryllup. (Mat 22.) Det er ikke naturlig og dagligdags at en far gjør og taler slik til barna sine som Jesus sier i lignelsen og den tapte sønn: Han som hadde forspilt arven og levd som et svin, blir tatt imot med milde ord og kjærlig tale, mens han som ikke hadde gjort noe galt blir avvist med bebreidelse og irettesettelse. (Luk 15.)

Men slik går det altså for seg i Guds rike! Hvor det i denne verden er tale om lønn og fortjeneste, er det i Guds rike tale om nåde og tilgivelse.

Hvor det i denne verden er tale om dyktighet og gode egenskaper, er det i Guds rike tale om tro og avhengighet av Jesus.

Lignelsene viser at alt i Guds rike er annerledes enn i denne verden og undergitt andre vilkår. Og de samler seg i denne store hoved-sannhet: Guds nåde er i Jesus åpenbart til frelse for syndere.

Hver lignelse vil altså under en eller annen synsvinkel åpenbare oss noe av Guds rikes hemmelighet, noe vi av oss selv slett ikke kan fatte og ennå mindre forstå.

Når vi nå står overfor en av Jesu lignelser, gjelder det derfor at vi ikke hører den som en alminnelig prekenillustrasjon! Men at vi tar imot den som det den i sannhet er: En forkynnelse av Jesus om Guds rike som det ikke er gitt oss å fatte uten at Gud i sin nåde lar Den Hellige Ånd tale til oss gjennom ordet!

Er det noen gang spørsmål om et ydmykt sinn som ikke stoler på sin egen forståelse av Skriften, så er det fremfor alt når vi står ansikt til ansikt med en av Jesu lignelser!

Lignelsen om Guds ord

Hva er denne lignelsens hemmelighet?

”Sæden er Guds ord,” sier Jesus. Likesom

bonden sår kornet ut over åkeren, sår Gud sin sæd, ordet, i menneskehjertene. Det skjer gjennom forkynnelsen. Først og fremst gjennom den forkynnelse som vi kaller Bibelen, som jo ikke er noe annet enn Guds profeters og apostlers forkynnelse til oss. Men videre gjennom all forkynnelse som er en sann forkynnelse av Guds ord i Bibelen.

La oss nå først stanse litt for den sannhet at vi i Bibelen har en Guds sæd!

Bibelen er ikke som annen tale. Den er Guds personlige tale til deg og meg og alle mennesker.

I Heb 2,3 sies at ordet om frelsen først er forkynt ved Herren og deretter stadfestet for oss av dem som hørte ham (apostlene).

Jesus hadde et tredoblet embede:

Et yppersteprestembede: Han skulle være vår stedfortreder overfor Gud. Dette embede er det grunnleggende som alt annet beror på.

Men dernest hadde han også et kongeembede: Alt er skapt til ham og ved ham, og han leder alt slik at det må tjene hans formål.

Endelig et apostelembede, det vil si et forkynnerembede! Merk deg at vi formaner til å gi akt på ham ikke bare som yppersteprest, men også som apostel, som forkynner.

”Derfor, hellige brødre, I som har fått

Vi ønsker å gi deg

åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Trosforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)

Tegn 2017-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2016, samt CD-en "Himmellengt" med sanger skrevet av Olav Fjermedal.

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærbø

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

del i et himmelsk kall, gi akt på den apostel og yppersteprest som vi bekjenner, Jesus!" (Heb 3,1.) Det er mange forkynnere i Guds rike. Men han er Forkynneren. Han er Såmannen.

Når vi stundom omtaler ordet som apostlenes ord, må vi være klar over at de bare er midler for Ordet, ikke opphavsmenn til det. Jesus har forkynt det: apostlene stadfester denne forkynnelse for oss, det vil si overbringer den til oss.

Vi trenger tilegne oss mer av det syn og sinn som Hebreerbrevets forfatter har når han siterer salmene og uttaler:

"Derfor, som den Hellige Ånd sier..."

Såmannen vi hører om i dag er altså ingen mindre enn vår egen Frelser! Og det vil igjen si at det er Gud selv. For det er gjennom sin Sønn Faderen alltid åpenbarer seg for oss mennesker. Den som ser Sønnen, ser Faderen, og den som hører Sønnen, hører Faderen.

Bibelens tale og all sann forkynnelse av Bibelens ord er Hans sæd! Gud har gitt oss et ord som er like allmektig som han selv. Det er gitt oss i en ringe skikkelse mens han var her på jorden.

Det som er sagt om Jesus: *"Han hadde ikke noen skikkelse så en kunne få lyst til ham"*, det kan også sies om Guds ord. Likesom bare de som trodde, så Jesu herlighet, slik er det bare de som

tror ordet og forlater seg på det, som opplever ordets guddommelige kraft.

"Over alt herlig ligger et dekke." Det gjelder også den guddommelige sæd. Men for dem som omvender seg, tas dekket bort.

Guds ord er levende og kraftig

Men tross all ringe skikkelse og tross forkynnerens uanselighet, er ordet en guddommelig sæd.

Ordet har Guds krefter i seg, fordi Gud har nedlagt sine krefter i det og åpenbart seg gjennom det.

Gud arbeider og handler med oss gjennom Ordet! *"De ord jeg har talt til eder, er ånd og liv,"* sa Jesus.

Derfor er ordet i seg selv levende. *"Guds ord er levende og kraftig og skarpere enn noe tveegget sverd og trenger igjennom, inntil det kløver sjel og ånd, ledemot og marg, og dømmer hjertets tanker og råd."* (Heb 4,12.)

Ordet er mektig til å frelse. Vi formaner til å ta med saktmodighet imot *"det ord som er mektig til å frelse eders sjeler!"* (Jak 1,21.)

Det er mektig til å gjenføde. *"I som er gjenfødt ikke av forgjengelig, men uforgjengelig sæd, ved Guds ord som lever og blir."* (1 Pet 1,23.)

Det gir liv. Det dømmer hjertets tanker og råd.

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord

Kontonummer: 3201.59.73713

Det åpenbarer. Alt Gud gjør, gjør Ordet! Og nå er vi ved selve hemmeligheten i lignelsen: Fordi Gud handler med oss og arbeider i vårt hjerte gjennom ordet, og bare gjennom det, så blir et menneskes forhold til Gud akkurat slik som hans forhold til ordet.

Det går ikke an å stå i ett forhold til Gud og et annet forhold til Ordet! Den som er likegyldig for Ordet, er likegyldig for Gud. Den som tror Ordet, tror Gud. Den som avviser Ordet, avviser Gud. Den som tar imot Ordet, tar imot Gud.

Dette er på samme tid den mest trøsterike og mest alvorlige sannhet. For den som ser sant på seg selv og kommer til kort i alle ting og ikke rår med sitt eget hjerte, er det en vidunderlig sannhet. På denne måten blir det jo håp for den mest hjelpeløse stakkar! Ja, du, nettopp for den som ikke klarer seg selv, er det håp. For den som ser og erkjenner sin synd, sin bundne vilje, sin totale avmakt og fortapthet.

Men for den som klarer seg uten Ordet, er det en dom. Lignelsen om såmannen har det budskap til alle som kan tro av seg selv, være fromme av seg selv og tro på Gud av seg selv, at de aldeles ikke er kristne! For deres tro og gudsfrykt er ikke annet enn deres egne tankers og fantasiers spinn. De ber til en tenkt "Gud" som lever i deres tankeverden og fantasi eller i deres religiøse følelser. Men den sanne og levende Gud kjenner de ikke! Og det evige liv er å kjenne ham og den han utsendte, Jesus Kristus! (Joh 17,3.)

Mange taler om at de vil tro på Gud. De ber til Gud. De møter ham i naturen. Og så videre. Men de bryr seg i virkeligheten ikke om Ordet. Slike skal vite at de bryr seg i virkeligheten ikke mer om Gud enn de bryr seg om hans ord og evangelium. Derfor blir det store spørsmål:

Hvorledes er ditt forhold til Guds ord (Luk 8,4-11).

Den gode jord

Den gode jord hvor sæden bærer frukt og når sitt mål, kaller Jesus å høre Ordet og holde det fast i et vakkert og godt hjerte.

Her er ikke tale om mennesker som er bedre enn andre eller har bedre naturlige betingelser. Vi

er alle like uduelige og fortapte i åndelige ting.

Men her er tale om å holde fast ved Ordet. Så er det Ordet selv som bearbeider hjertet og gjør det vakkert og godt og bringer frukten.

Men vi skal ikke overse et ord av Jesus i denne sammenheng: Tålmodighet! Det koster å holde ut i troen!

Men det er på denne front en kristens kamp egentlig står: Bli i Ordet! Blir du i Ordet, da blir du i ham som har gitt det, og du bærer megen frukt! Her har ordet i 1 Joh 3,23-24 talt til meg: *"Dette er hans bud at vi skal tro på hans Sønn Jesu Kristi navn ... Og den som holder hans bud, blir i ham og han i ham."*

Så ser du at alt står på å bli i Ordet, fordi Ordet er den Guds sæd som lever og blir og som er mektig til å frelse våre sjeler!

(Fra "Livets brød" av Øivind Andersen, Lunde & Co Forlag)

O min Frelser så kjær,
hvor elendig jeg er
med et hjerte fordervet i synd!
Ifra hode til fot,
hjertets innerste rot
kun en eneste masse av synd

O min Frelser så kjær,
kan du slik som jeg er
ta imot meg og feste til brud?
Og kan du ha meg kjær
selv så heslig jeg er,
da er du en forunderlig Gud.

Ja, ditt ord sier så
at jeg nåde skal få,
at du ikke min synd minnes mer
ditt velsignede blod
gir meg nåde og mot
til å tro at min brudgom du er.

(Per Nordsletten. Sangb. nr 461 v. 1,3 og 4)

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Født 1938 i København. Cand. theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København fra 1966. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970 til 2003.

Nils Dybdal-Holthe

Født 1934 i Vikedal. Eksamen i pedagogikk og mellomfag i kristendom ved Lund universitet i Sverige. Volda lærerskole (1968). Spesialpedagogikk grunnfag (1971). Har vært lærer og forkynner i flere år. Generalsekretær i Muhammedanermisjonen 1986-1993. Nå frivillig forkynner.

Henrik O. Stokkenes

Født 1938 i Nordfjordeid. Lyngdal jordbrukskole 1957-59. Nå pensjonert bonde. Deltatt i arbeidet på det lokale bedehuset i mange år.

Erik Høyby

Født 1937 i Hamar. Latin-artium. Indremisjons-selskapets bibelskole i Oslo 1957-59. Forkynner i Langesundsfjordens Indremisjons-selskap 1959-66. Fra 1966-68 sekretær i Askim Indremisjon. Kretssekretær i Skiens krets av Den Norske Santalmisjon 1968-89. Fra 1989 til 1997 bibellærer i Langesundsfjordens Indremisjons-selskap. Nå pensjonist og frivillig forkynner.

Gunnar Nilsson

Født 1949 i Nybro, Sverige. Bonde. Forkynner i forskjellige sammenhenger siden 1986. Forstander i Sydöstra Smålands Lutherska Församling.

Hans Edvard Wisløff (1902-1969)

Fra Moss. Teolog og forfatter. Cand.Theol. i 1926. Prest i flere menigheter i Oslo-området. Generalsekretær i Indremisjons-selskapet 1945-1954. Biskop i Sør-Hålogaland bispedømme 1959-1969.

Hans Nilsen Hauge (1771-1824)

Norsk lekpredikant. Hans etterfølgere ble kalt haugianere eller Hauges venner.

Martin Luther (1483-1546)

Tysk prest og kirkereformator.

Carl Fr. Wisløff (1908-2004)

Teologisk embetseksamen 1931. Dr. theol. 1958. Prest 1932-47. Rektor ved MF 1947-61. Professor i kirkehistorie 1961-75. Har skrevet mange bøker og artikler.

Immanuel Fuglsang

Født 1947 i Danmark. Pensjonert bankprokurist og postekspediter. Fritidsforkynner i forskjellige misjonsforeninger.

Johannes Kleppa

Født 1952 i Hjelmeland. Mellomfag i kristendom. Arbeidet i Santalmisjonen, Indremisjonsforbundet og Dagen. Vært med i diverse styrer og råd. Skrevet diverse bøker, særlig om indremisjonshistorie. Er for tiden frilanser i kristent arbeid med skriving, forkynnelse og undervisning. Underviser i år en del på Fjellheim Bibelskole, Tromsø.

Kjell Skartveit

Født 1967 i Stavanger. Lektor med hovedfag i statsvitenskap, med fagene sosialøkonomi, bedriftsøkonomi og historie i tillegg. Underviser ved Wang Toppidrett i Stavanger.

Niels Ove Vigilius (1931-2002)

Dansk rektor og forkynner. Cand. theol. 1962. Landssekretær i Kristeligt Forbund for Studerende og Skoleungdom 1962-69. Bibelskolelærer ved Luthersk Missionsforenings Højskole i Hillerød 1970-76. Formann for Dansk Bibel-Institutt 1972-74. Studierektor/lærer samme sted 1975-2001.

Bivind Andersen (1905-1994)

Cand. theol. 1931. Lærer og rektor ved Fjellhaug skoler i ca 45 år.

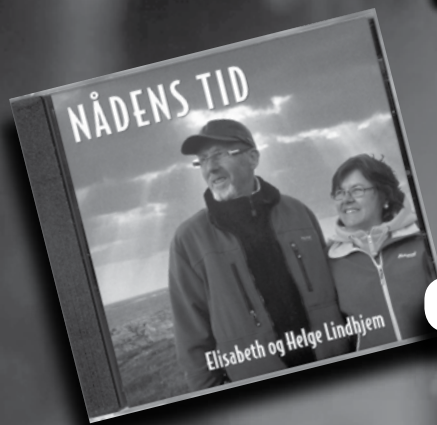
M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	04. des.	11.00	Arthur Salte
Onsdag	07. des.	19.30	Bibelgruppe
Søndag	11. des.	11.00	Oddvar Dahl. Nattverd
Onsdag	14. des.	19.30	Bibeltime om Tabernaklet ved Knut Hegle
2017:			
Onsdag	04. jan.	19.30	Bibelgruppe
Søndag	08. jan.	11.00	Steinar Handeland
Søndag	15. jan.	11.00	Bernhard Sunde
Søndag	22. jan.	11.00	Lorents Nord-Varhaug
Søndag	29. jan.	11.00	Oddvar Dahl
Onsdag	01. feb.	19.30	Bibelgruppe

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Julegavetips

Nådens tid

CD med sang av
Elisabeth og Helge Lindhjem

Kr 170,-

Jeg er fri

CD med sang av brødrene
Olav, Torvald og Nårdin Kjetilstad

Kr 185,-

Himmelen er vårt hjem

CD med sang av Namdal Mannskor.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Eller skriv til: Bibelsk Tros kassettjeneste, Postboks 116, 4311 Hommersåk

Soloppgang fra det høye

T: Torstein Lindhjem

M: Per Tveten

1. Guds egen sønn fra evighet som
3 menn - e - ske til jord steg ned. I
5 yd - myk - het vi må oss bøye for
7 sol - opp - gang - en fra det høy - e.

1. Guds egen Sønn fra evighet
som menneske til jord steg ned.
I ydmykhet vi må oss bøye
for soloppgangen fra det høye.

2. Når soloppgangen hjertet når
vår sjel en glans av himlen får.
Vårt eget mørke må seg føye
for soloppgangen fra det høye.

3. Den soloppgang er Jesus selv,
kom hit til oss den mørke kveld.
Ble sendt til Gud med det for øye:
gi soloppgang ifra det høye.

4. Guds inderlige miskunnhet:
han brakte frelse, liv og fred.
Med det vi kan tilfreds oss nøye
i soloppgangen fra det høye.

5. La soloppgangen slippe inn
Og tenne lyset i ditt sinn
Da løftes bort din syndemøye
I soloppgangen fra det høye